

Мати

Володимир Біляїв

В далеку путь ідуть її сини,
За тридев'ять земель чужих і невідомих,
І їм услід, прадавній і сумний,
Її руки трикратний хресний помах.

О, руки матірні, і ніжні й шкарубкі,
До вас вернутися лише на мить єдину!
В далеку путь рушають парубки,
Ідуть на подвиг у ясну годину.

Відвага прадідів у грудях вироста,
І гримотять в серцях громи близького бою,
А в тебе з жалю стиснені уста
І їх дитинство віч-на-віч з тобою.

Пригадуєш ти, матінко стара,
Коли твої сини були ще немовлята,
Тоді вже знала ти — прийде оця пора —
Ти будеш їх у путь благословляти,

Хлоп'яток тих, що як найкращий дар
Назустріч сонцю ти несла щоранок.
О, руки матірні! За вас тортури кар
Їм не страшні, ні смерть сама, ні рани,

Їх не лякає доля зла й гірка.
Та де у світі ще така знайдеться сила,
Що спинить тих синів, кого твоя рука
На змаг священний поблагословила?